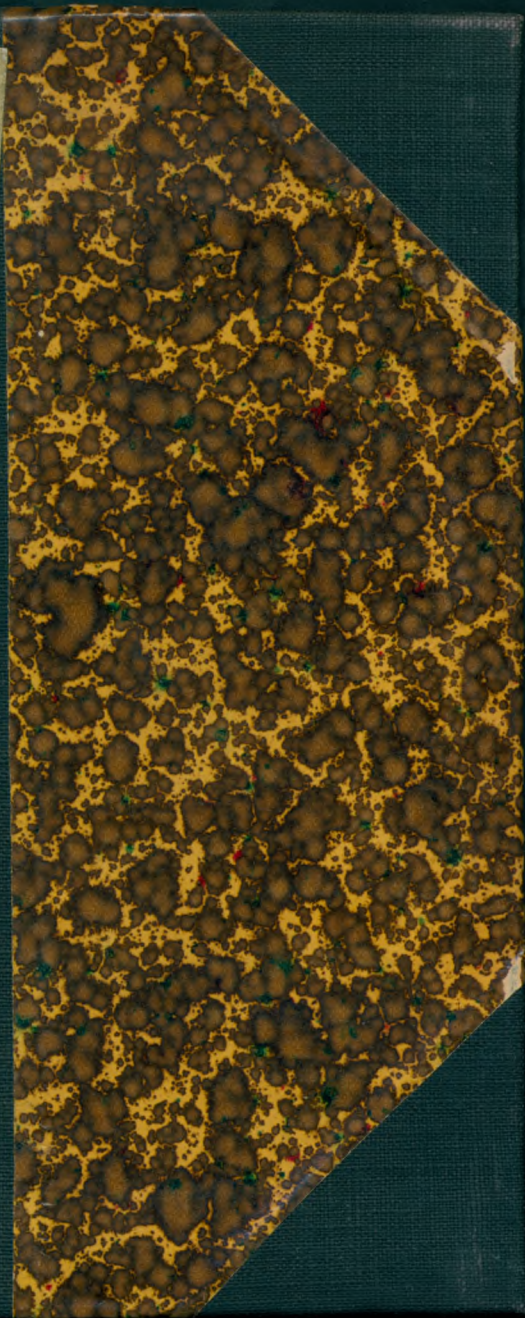
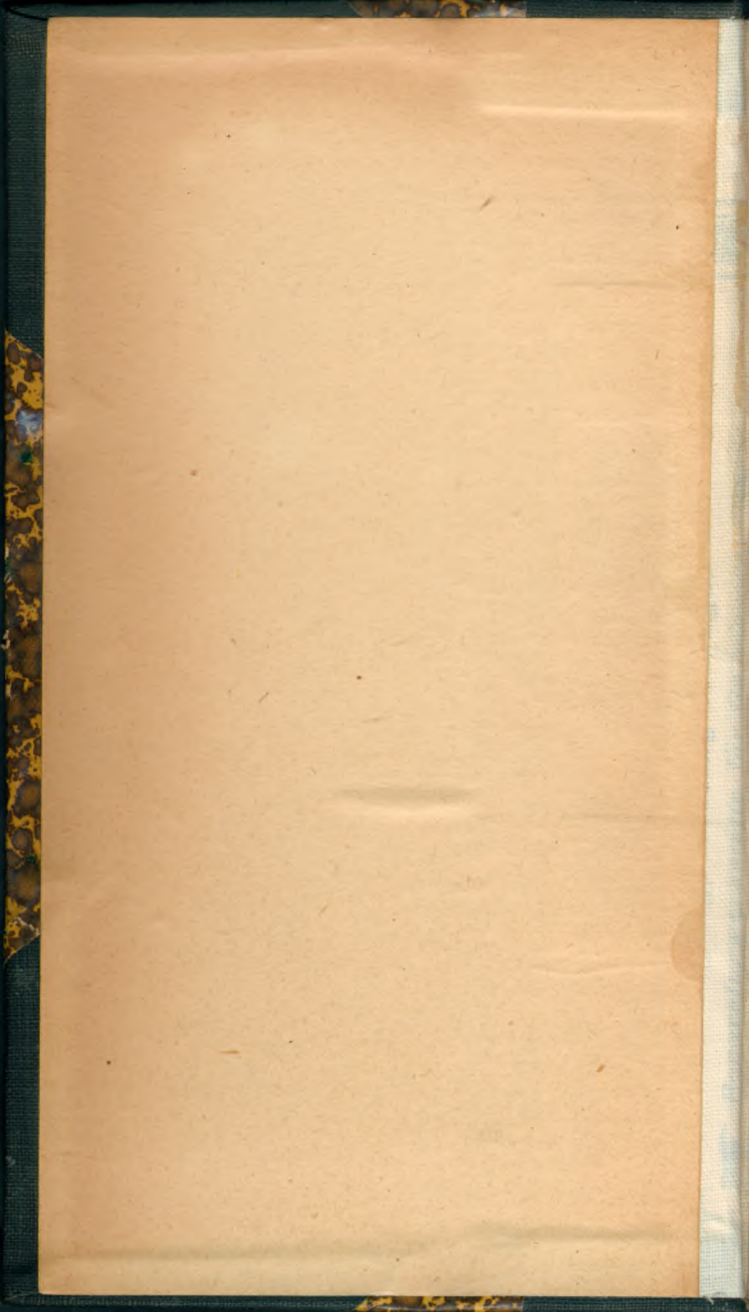
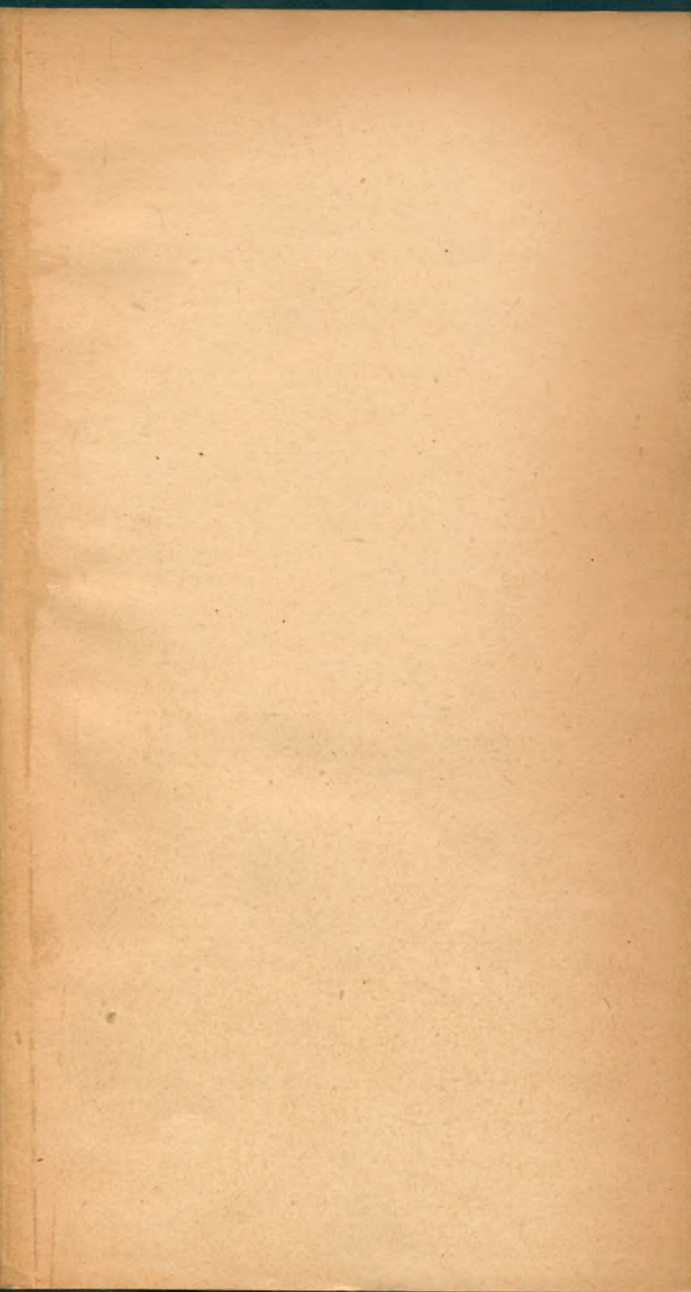
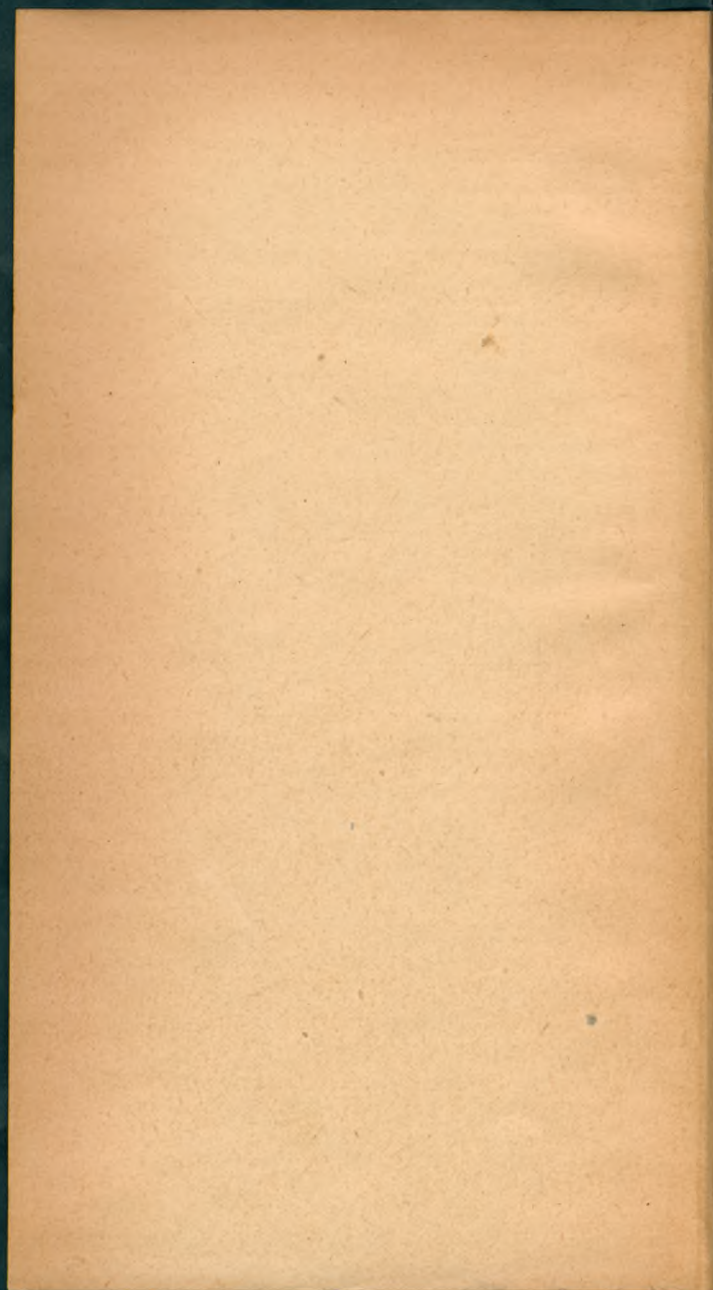

229j3

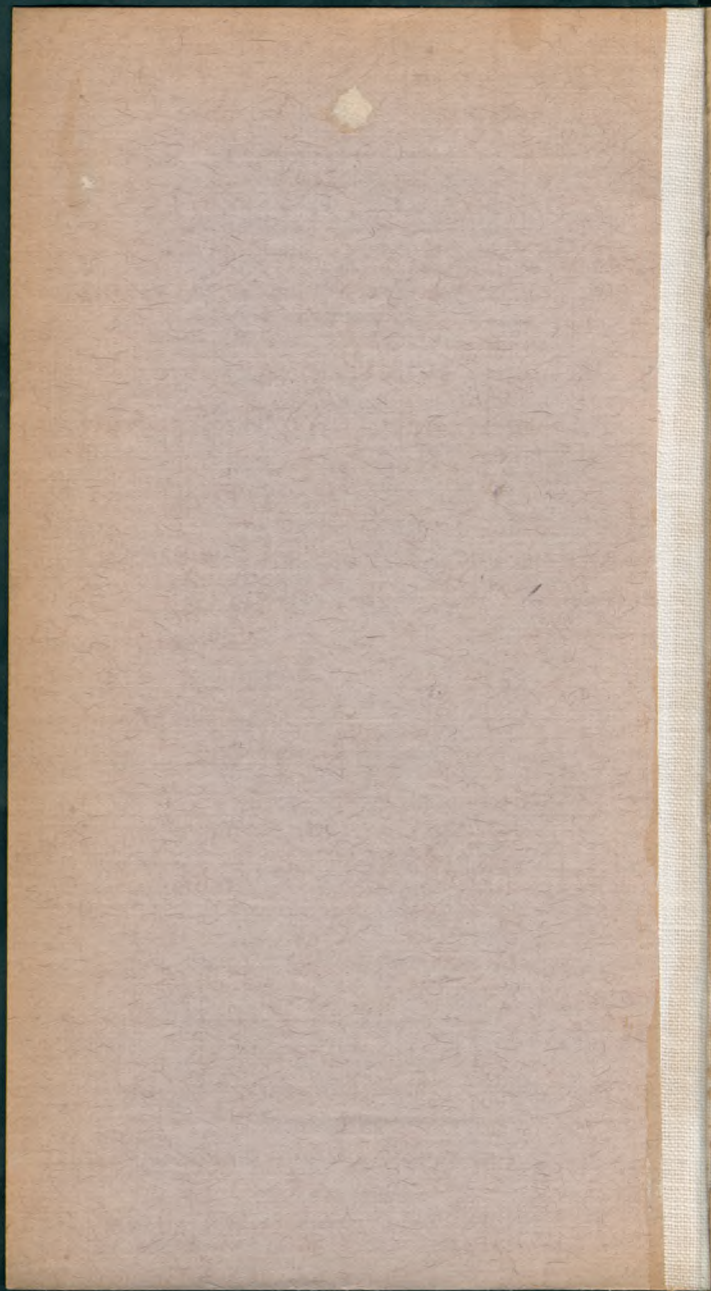

GY. CZIKLE VALÉRIA

VERSEK

NEGYEDIK KÖTET 1913

VERSEK

GY. CZIKLE VALÉRIA

1913

IV. KÖTET

G. o. k. m. f. j.
521/214

Az országút az én útam.
Honnan? Hova? Miért? Mindegy!
Megyek, ha már elindultam.

Nincs kalásza, sivar tarló.
Tüskéje tép, pora tapad.
Vándorbotom kopott sarló.

Amit viszek gonddal, bajjal:
Üres szalma egész kévéim ...
S éjszakámra nem jó hajnal.

(R 2)

22.913/4

M. N. MŰZEM KÖNYVTÁRA
& Nyomat. Művelődésközpont.
19 13. évf. 204

R
1965

Madaraim.

Fésületlen, kóczos, bohó madaraim
Ahogy széjjel szálltok,
Én síró, szomorú, száz lelkű dalaim,
Vajjon mi vár rátok?

Egy lélek sem ölel? egy szív sem melenget?
Hol léltek otthonra?
Puha fészkek helyett téli fagyba vesztek
Napsütést álmódva.

Ifjúság rózsája hervad már arczomon:
Abból születtetek.
Pelyhetekből szárny nőtt szerelmi harcuzomon:
Láza száll veletek . . .

Boldog kaczagókat messze kerüljetez,
Az öröm riasszon!
Vergődő éjeken zokog majd veletek
Sok szomorú asszony . . .

Bolond világ!

Bolond világ, kincset ígér :
Keresed és soh'se' leled . . .
Fölékesít szépnek, jónak :
Aztán kifoszt, gúnyt üz veled !

Ne induljon bízva, hittel
Keresni a boldogságot,
Kinek sorsa : a verejték
S társul koldusbotot vágott . . .

Ármány les rád siker útján,
Nyakad szegi a jó barát ;
Ne építs hát büszke tornyot,
Csak támogasd viskód falát . . .

Bolond világ! . . . No, de rendjén,
Kár volna, ha különb lenne :
Siratnám, hogy nekem nincsen
Semmi kedves, drága benne !

Egy játszma.

Való volt az álom, míg ifjan álmodtam,
Hivő, szelíd hittel.
Kínos ébredések! Földig alázottan
Vak sors hova vitt el ? !

Hiúság vásárán pergették a dobot,
Vágtatott a hajsza ;
Parancsolt az élet s prédának kidobott :
Légy az ördög haszna !

A nagy árverésen elkótyavetyéltem
A szép másvilágot;
Belzebub a gazdám, kevélykedik vélem:
Szentek közül váltott!

Megnyertem a játszmát, de búsás volt ára
A győzelmi tétnek:
A lelkeért adták! és most hahotázva
Pokolba kísérek . . .

Viaskodás.

I.

Te kísérsz? Én csábítlak?
Sejtelmes az alkonyóra,
Szívünk minden halk kis szóra
Meg-megdobban . . .
Te csábítasz? Én kísértlek?
Az igazság vajjon hol van?

II.

Ne fogd kezem.
Parazsat rejt hóbársonya,
Arczod égő lángba vonja.
Ne símogasd, ne csókoigasd,
Két szemedre ne borítgasd,
A hűsével nem éred be:
Tűzorkán fut szét véredbe!
S vihar tombol . . .!
Ne fogd kezem. Meddő e harc.
A mit hordok, a vas álarcz,
Még nem tudom: lehull-e majd?
Még nem tudom: virággá hajt

Ez a kis rügy? Vágyad napja kibontja-e?
Játszom? Vagy már szeretlek-e?

III.

Csókot akarsz? Nem, barátom!
Korán lenne.
Ki vagyok én, mit gondolsz te?
Piros ajkam útszéli fa
S ért gyümölcsét kínálgatja?
Vándor lelked míg elhalad,
Pihenne tán lombja alatt?
Bolond tréfa!
Asszony vagyok, teljes, egész,
Büszke, erős, szép és merész.
Nem választhatsz, meg sem ejthetsz!
Semmi kincscsel meg nem vehetsz.
Ámde hogyha én akarlak:
Ledöntöm a korlátokat.
Csókos éden, gyönyör, bűbáj:
Rabszolgahad s parancsra vár...
Féken tartom!
Asszony vagyok, büszke, merész,
Égek tudni: te mennyit érsz?
Az vagy-e, a kít keresek?!
Úttalan, zord sivatagba',
Rátalálok-e nyomodra?
Ember, férfi! egész, teljes,
Ki örökre rabul ejthess?!...

IV.

Te volnál hát?... Vágyaimnak szárnya nő!
Ha van éden: megtalálom,
Ha van pokol: megszolgálom,
Karod legyen mindenütt a vezető!

V.

Ki verset ír, pontokat tesz,
Azok mondják szó mire nincs,
Hogy merjem hát rímbe szedni,
Mi csak sejtve, álmodva kincs.

Jobb, ha én is pontot, vonást,
Vesszőt teszek s mind effélét;
Annyi csoda lesz így együtt,
Hogy már többtől szinte félnék.

S ha valaha föllapozom
Fehér hajjal, öregedve,
A sorok közt visszaoson
Szívem tüzes, ifjú kedve.

VI.

Keztyűt dobtunk divatosan,
Nem úgy, mint a lovag régen;
Megvívtuk a párbajunkat
Tanuk nélkül, szó mezében.

Haragudtunk? Sokan láttak:
Mosolygott hát ajkunk, szemünk.
Csak mi tudtuk, hogy tör villant
S válaszótnál bucsút veszünk.

Ki volt a hős? Ki a gyáva?
Szent a béke, fogjunk kezét.
Ismerősök vagyunk újra
S szerelmünk csak emlékezet.

Éljen a ma!

Ledobtam a lantom, por rakódott rája,
Rozsdás lett a húrja, összetört a fája.
Lelkem is pókháló lassan gúzsba verte
S úgy láttam fátyolán, hogy künn öreg este.

Természet újhodik, tavasz jön a télre :
Örök fagyba' szívem így hát miért élne ?
Halottól az élő forró csókot nem vár :
Félre közöny, bánat, elég volt a gyász már !

Derengő szerelem, mint pirkadó hajnal,
Árnyakat sírba üz s biztat kelő nappal.
gaz, hogy este lesz, újra éjszaka jó
S egy napig örültél csak, te balga hívő.

De egy nap, futó percz : ennyi örökléted.
Hosszát gonddal, búval így hát miért méred ?
Merd hinni, hogy ma van, a mit tegnap vártál
S hogy holnap már késő : a lángpallos őrt áll !

Paradicsom álma sírba omlik, vége . . .
Jer hát kopott lantom, dobbanj szívem vére !
Csendüljön új dallam : éljen a ma ! Éljen !
A nap diadala törjön át az éjen.

Caesarunk.

Szerelem véste a szívekbe :
Korlátlan kényurad a vágy !
Örök törvény s ölébe' szunnyad,
A mi gyönyör csak vár reád.

A mámor édes, teli kútját.
Hogy merre leled? hol fakad?
Ha szemed lángja tüzet gyujtott:
Forrásra lel az ajakad.

Mig szomjad oltod: hül a véred
S az unalom bús árnya jő . . .
Ha számkivet zsarnok Caesarod:
A csókban van az új erő!

Ha volna még! . . .

Ha volna még könnyem, hitem:
Vágyódnám szebb és jobb után.
Nem űzne csak életösztön
Vad hajszája üresbután.

Ha volna még könnyem, hitem:
Valaha tán' célra lennék.
Minden megcsalt, miben hittem
S kísértő rém minden emlék.

Ha volna még könnyem, hitem:
Mind elsírnám magam miatt.
Mi voltam és *mivé* lettem
Átkos sorsom, igád alatt! . . .

Királyasszony.

Elátkozott királyasszony
Vár, vár sötét börtönében . . .
Egy percz: egy év. Hull' a rózsa,
Dérbe fakúl selymes ében.

Keletről jössz ? Nyugotra térsz ?
Új név, új csók, szent őserő,
Vagy csak álom, mese vagy-e,
Mit hangulat csábpercze sző ?!

Hol az út, cél, üdv, megváltás ?
Vagy szó, érzés, mind csak fantom ?
És a derű, mit szíved hoz
Útszéli gaz bedült hanton ?

Ne keress, ne, én sem hívlak,
Mi egymásra miért leljük ?
Boldog csókba soh'se' forrhat
Égő ajkunk, vágyó lelkünk.

Koldús szegény királyasszony
Hajnalt nem lát sóvár szemed . . .
Bárhonnan jöjj, bárki légy te :
Bilincsemet le nem szeded !

Álomba' járok . . .

Álomba' járok, ne szólj rám,
Szirtekre kúszom réveteg . . .
Ha nyakam szegem : soršom ez.
Örvény vonja, ki tévelyeg.

Álomba' járok, ne szólj rám,
Ha megriasztasz, lebukom . . .
Halálmadár hív éjtanyán
S pusztulás kerget ez úton.

Álomba' járok, ne szólj rám,
Csak vess keresztet csendesen ;
Hálóját bontja a sátán
S karmába ejt a szerelem.

Utczasarkon.

Ha költő lennék, száz húrom volna,
Nem csak szerelmet zengenék.
Tücsökcziriplés biz' így akkordja,
S mint ködös, méla őszi kép :
Sugarat nem bont semmikép.

Ha költő lennék, egész világot
Ölelné hírem, mint a nap !
De koldus vagyok, a sarkon állok,
Csupán fillérek hullanak . . .
Dalom babérja ennyi csak !

Regény.

I.

Ne esküdözzél, ne térdelj :
A büszkeséget szeretem.
Remegve, sírva ne kérlelj :
Oly egyszerű a szerelem.

Ajkam keresd az ajkaddal :
Szívem tied, ha csókja vár.
Törbe esem én, a kevély,
Mint lépre csalt bohó madár.

Kalitba zárjon két karod,
Szemedbe hívjon Igéret;
Nem röpülök én ki soha,
Sóvárgó gyönyör eléget . . .

Ne esküdözzél, ne térdelj:
A büszkeséget szeretem.
Parancsoljon és ne kérjen
A mindenható szerelem!

II.

Nem akarok hazudni neked,
Soh'se' kérdezd: mi hogyan volt?
Nap hajnalán ne hívd az alkonyt,
Delén túl majd nő az árnyfolt.

Aki voltam, meghaltam régen,
Erényem, hitem, álom már.
Kísértetük borongós éjen
Szívem riasztva visszajár . . .

Nem akarok hazudni neked,
Egyremegy: jó, vagy rossz vagyok.
Már a szó is bűn, hogy szeretlek —
S a vétkezők nem angyalok.

III.

Ha te volnál, ha rád lelnék,
Ezeregyéj borulna ránk,
Hurik tündér nyoszolyáján
Minden mesét elmondanánk . . .

Izzó, titkos szerelembe'
Futna rózsák közt az élet.

Jer, olvassam a szemedbe' :
Te vagy-e hát ? Meglelnélek ?

IV.

A csókod kell, az ajakad.
Mi volt innen ? s lét van-e túl ?
Ne keressük, a percz halad.
A csókod kell, az ajakad :
Szerelmünkben míg vágy pirúl . . .

A csókod kell, az ajakad.
Jövönk rejtély, a mult halott.
Szemfödőket hagyj sir alatt.
A csókod kell, az ajakad :
Mámor tüze míg ellobog . . .

A csókod kell, az ajakad.
Lelkem örvény, bele ne láss !
Titkok könyve, rá gyász tapad.
A csókod kell, az ajakad :
Míg ránk lehel az elmúlás . . .

V.

Te vagy és mégsem : *Az*. Te vagy és mégis : *Más*.
Bár gyönyör a csókod : mégis megalkuvás.
A hiba *hol* és *mi* ? Egy rá a felelet :
Gyöngesség az erő, amivel szeretlek.

VI.

Jól őrizz, vigyázz, sárkányokat tarts,
Ezer lakat sem lesz elég !
Megcsallak édes . . . Szomjasan, híven
A szíved értem bárhogy ég.

Megcsallak, édes . . . s csak azért teszem,
Nehogy te engem megelőzz!
Hogy a szívemben fagyos tél legyen,
Mikor tenálad jön az ősz.

Vergődöm . . .

Vergődöm nagy Isten a porban előtted,
Érzem sújtó karod, megváltó erődet.
Szörnyű áldozatom te tudod mért kellett:
Bús, halotti násza fiatal szívemnek
S meddő, örök gyásza.

Fejemre visszahull', ver, korbácsol bűnöm,
Kínját megérdemlem, panasz nélkül tűröm.
Bűnben: a bűnhődés. Kit megejt: elveszett.
Csak a megbánás nyujt irgalmával kezet
S újra feléd vezet.

Vergődöm, nagy Isten, a porban előtted,
Íme ravatalom, vesd föl szemfödőmet.
Kettős lelkem fele ártatlan volt, tiszta,
Bűnöm a halottat tanuságra hívta
S irgalmadra bízta.

Tovasietünk.

Én: Jó napot! Hogy van? Mily szép az idő.
Mít csinál mindig, barátom?
Ő: Éget a munka, ezer teendő,
Rég' láttam édes, sajnálom . . .

Én: No majd csak akad egy üres óra
S elbeszélgetünk úgy-e bár?
Ő: Rejtélyes asszony, nem lelek szóra,
Hogy nem hitvesem az a kár!

*

Továsietünk vígan, könnyeden.
Hogy is volt régen? valaha? . . .
Kötődik, bomlik csalfa szerelem
S mindig elszakad fonala!

Éva vágya.

Volnék férfi, te meg asszony:
A szerelmünk boldog lenne.
Nálad érne minden alkony,
Marasztana minden este
S nem mennék, míg ablakodon
A hajnalpír nem reszketne.

Kicsi lábad elé ülnék,
Csókolgatnám selymes havát;
Éjszemedbe elmerülnék,
Lesném piros ajkad szavát,
S édes csókkal úgy felelnék,
Hogy reggelig azt hallgatnád . . .

Volnék férfi, te meg asszony:
Rabom lenne lelked, tested,
S nem volna más gondolatod,
Mint az enyém, hogy' keressed.
Hű maradnál őrizetlen
S boldog én a szerelmesed.

Hamvas vállad, rózsás arczod
Símogatnám, altatnálak.
Vérem tüze ébresztene,
Ha lecsuknád szempilládat.
S mennyországnál gyönyörűbbet
Álmodnánk, míg karolnálak . . .

Volnék férfi, te meg asszony,
Mondjam tovább? Ugyan minek?
Sokkal jobb, ha abba'hagyom,
Úgy sem használ ez senkinek.
Te gúnyosan megmosolygods
S én örökre Éva leszek.

Újhodás.

Bűvös tavasz! Kopott, vén föld,
Csodaszép szűz leszel megint.
Feltámadás hit igéje
Zöld lombokról nevetve int.

Végóránkon igazságot
Ha ősz Uram, áldó kezed:
Túlvilágra ne kövessen
Földi létről emlékezet.

Mennyország szebb, pokol gyötrőbb,
Ha szerelmet nem ismerünk,
Szűz marad az angyal álma
S ördög harcza örök — velünk.

Jöttem.

Jöttem, jöttél. Találkoztunk.
Két világból két idegen.
Mely varázs volt, a mi mégis
Átremegett a szíveden?
Mely bűbáj, mi fogva tartott?
És minő láz, hogy követtél?
Csoda történt: csókba forrott
A tüzes nyár és hideg tél.

Jöttem, jöttél. Találkoztunk.
Lelked ölelte lelkemet
S a szavad édes melege
Az ösvényedre vezetett.
Két világból két idegen
Titkos édenre leltünk mi.
Egy óhajunk van, egy imánk:
Élni, örülni, szeretni!

Jöttem, jöttél. Találkoztunk.
Meg volt írva, hogy így legyen.
Előre hát sorsunk útján:
Hintse virág, dal, szerelem!
Büszke válladra simulok,
Kezem pihen a kezédbe';
Erős vagy, mint a sziklaszirt:
Bízva követlek, szeretve.

Halkan . . .

Halkan, mint az árnyék borul,
— Napkorongja, ha éjbe száll,
S egybeolvad a róna; hegy,
A föld, az ég, a szemhatár, —
Halkan, mint az árnyék borul
A lelkekre bús gyászhomály . . .

Nincs vágy, dal, csók, szerelmi tűz,
Csak temető, kereszt, hantok . . .
Lázás vérem nem hajt, nem üz,
Szent biblia fölé hajlok:
Nézem, van-e tisztítóvíz,
Melytől élő lesz a halott?

Vizió.

Szívem dobog, vad hőség tikkaszt,
Ezer kín tép itt rogyva le . . .
Márvány oltár, lilimillat,
Ave Maria, ave, ave . . .

Fény cikázik, nyomán menydörög,
Szól, hallom a feszületet:
„Szerencsétlen, megejt az ördög!
Érted is halt, Ki született.“

Halk ima zsong, a gyertya lobban,
Szent Szűz arczán a köny pereg:
„Boldogtalan, én jóban, rosszban
Mindhiába' őriztelek?!“

Elült a vész, de nem az ördög,
Kaján arczán diadal ég:
„Siess Szépem, párod karja vár,
A miénk vagy, nem véd az ég!”

Szívem dobog, vad hőség tikkaszt,
Egyre vetem a keresztet.
Gyászdal zokog, egy angyal sülyed . . .
Nagy szerelmem, jaj! elvesztett . . .

Álmok.

Álmok, mikből nincsen fölébredés,
Álmok, ó, ti százszor kedvesek,
A kelő nap azért röppent csak szét,
Hogy éj szárnyán újra jöjjetek.
Álmok, ó, én elsírt halottaim,
Álmok, ó, én élő mindenem!
Árvaságom vigasza, jajjaim:
Mindíg csaltok — s újra elhiszem.

Ahogy szerettelek.

Nem fog soha asszony úgy szeretni téged,
Ahogy szerettelek.
Hideg, márvány arczod, vad, sötét nézésed,
Nem gyújtja vérüket.
Nem lesik epedve, halk, szerelmes szóra
Vajjon megremepsz-e?
Szomjas, piros ajkon mikor lágyúlsz csókra
S gyúl-e láng szemedbe?

Nem fog soha asszony úgy szeretni téged,
Ahogy szerettelek.
Nem omlanak porba, hogy öleljék térded,
Ahogy esdekelek.
Lázás, égő pírban nem suttogják százszor:
Szeretlek, követlek . . .
Bárhogy gyötröd szívem, bárhogy megalázol:
Csakhogy öleljelek!

Nem fog soha asszony úgy szeretni téged,
Ahogy szerettelek.
S akiket majd ölelsz, ha vágyódva nézed:
Hideggé dermednek.
Velük áll majd bosszút szentségtörő bűnöd:
Hogy játszottál velem!
Megront örök átkom — s délibábként űzöd
Szerelmed szüntelen.

Illúzió.

Szent álomlátások, csodás megérzések,
A való gyönyörrel ezerszer fölértek.
A balga szerelem mégis únva elűz,
És varázsszárnyatok elperzseli a tűz:
Mi két ajkon enyhül . . .

Szüzi fátyolotok koldúsronggyá tépi
Durva lebbentéssel minden asszony s férfi.
Akinék hát drága, hogy remegni tud még,
Féltse, óvja, szítsa, növelje szerelmét:
A szent illúziót!

Akinek drága még, hogy nem csak a vére,
De lelke is ízzék s csókját ne percz mérje,
Hanem szíve tüze, — az fizessen érte :
A való az ára. — S ezerszer megértse :
Legszebb álmodása . . .

Sok év mögöttünk.

Sok év mögöttünk. Tünőbe'
Az ifjúság, a csók tüze,
Az egünk szürkül, alkonyúl ;
Útunk tüskés és tünődve
Meg-megállunk : mely sors űze
E sivatagba botorúl ?

Sok év mögöttünk. — Kelt a nap,
Langy tavasz csókolt nevetve
S a kerti úton bolyongtunk.
De buba húnyt e virradat,
Zimankó szántott felette
S fagyba taposta virágunk.

Sok év mögöttünk. S mi még jön,
Nem fakaszt rügyet sugara,
Hervadás zizeg egyre csak . . .
Gyász kereng a bús felhőkön
S végzetünk sötét madara
Gyilkosan a szívünkre csap.

Pogány oltár.

Pogány oltárokon hamis kő Istenek.

Jön az epedő szűz zokogó fohással:
„Engedd, ó, Hatalmas! hogy övé lehessen . . .“
S vágyik szerelemre égő pirulással,
Lázás simulással.

Pogány oltárokon hamis kő Istenek.

Jön a vétkes asszony bűnben esdekelve:
„Engedd, ó, Rejtelmes! hogy boldog lehessen
Csókos mámoromba', tilos szerelmembe'
Örökkön örökre“

Pogány oltárokon hamis kő Istenek.

Jön, sóvárog, eped, lázad a férjhad:
„Engedd, ó, Őserő! örökifjú legyek,
Karomat aczéld s égő vágyamnak add
Legszebb asszonyodat! . . .“

Pogány oltárokon hamis kő Istenek.

Ne dobjon rá követ senki ember fia!
Faragott képéhez a szívek esdenek,
Lobog a máglyatűz . . . s égünk bárhogy tiltja
Az öreg Biblia!

Ne kérdezd.

Ne kérdezd, hogy szeretlek-e?
Nem az ajkam: szemem mondja!
A szó hazug, tarka varázs:
Útvesztőkre van a gondja.

A csóknak se' higj egészen,
Játszik tán' a vér rubintja?
A szív ezer rejtelmének
Titkát csak a szemünk nyitja.

Hazug minden, csak egy igaz,
Ha nem őrzöd: a pillantás.
Ritkán villan, figyelj, lopd el:
Hogy szívembe e résen láss!

Kopott dal.

Banális, régi, kopott dal:
Hogy sajka nélkül partra lelt
Két hajótört, két viharvert . . .
Hány szív szakad meg s bűba hal,
Hogy elmondhatnók róla ezt.

Hányszor történt és hányszor lesz,
Hogy szíved fásult, közönyös,
Nincs kedved rá, hogy lánczot köss:
A véred néma, bús, csöndes . . .
És egyszerre csak lobbot vetsz!

Banális, régi, kopott dal:
Nem írok róla kötetet.
Döntő sorsunk koczkát vetett:
A játszma áll! s messze elhal
A régi dal, a kopott dal.

És új csendül : nászígéret,
Édes gyönyör, szent megértés.
A bűn útján ez megtérés.
Viharvertnek : az Ígéret,
Haldoklónak : napfény, élet !

Szíveddel.

Szíveddel egy méhrajt fogtam,
Lázban égek, úgy sietek :
Köpű alá rímbe szedni
Ezt a szorgos, kis sereget.

Gyűl a himpor, zsongva hordják,
Nincs szűz virág völgyön, hegyen,
Szomjas ajkkal elcsókolják
S édes mézük lopva szedem.

Szíveddel egy méhrajt fogtam,
Magam vagyok királynője.
Halkan beszélj, ujjhegyen járj :
Ne röpüljek ki belőle !

Eléd viszem.

Ó, Madonna ! enyhítsd kinom,
Te tudod, mi nyomja szívem.
Hangos jajjal nem kiáltok :
Titkon gyónva eléd viszem.

Szent volt az az áldott asszony,
Aki bölcsőmet ringatta.
Féltve őrzött, gonddal nevelt
Mint virágit az ablakba'.

Tiszta, szűzi a serdült kor,
Rajongó a tavasz jötte.
Ki tudta, hogy gyilkos bárdal
Sötét árny les rám mögötte.

Ki tudta, hogy szépre, jóra,
Fehér lelkűnek születve,
Sárba vet az élet sodra
S elkárhozik lelkem üdve.

Ki tudta, hogy koldús módra,
Kifosztva és meggyötörve
Földön csúszok... Ó, Madonna,
Légy te minden titkom öre!

Te tudod jól, lelkembe látsz:
Engemet vert minden átok.
Napsugárból szőttem álmom —
És ma földig gyászban állok.

Bűneimet te bocsásd meg,
Asszonyszíved megért jobban...
Gyilkos is volt, nem csak gyarló,
Aki megtért s példa jóban.

Megváltás a szent Keresztfa,
Fiad vére, drága könyved.
Bűnbocsánat a Golgotha
Annak, — aki oda követ.

Mondja az írás.

Vala egy férfi, — mondja az írás, —
S vala egy leány, ki őt szerette.
Ó, mennyi bánat, sóhajtás sírás . . .
Lapozom sorra régi könyvekbe'.

Világot érő, igaz szerelmem
Szüzi fátyolát hoztam, kínáltam,
Közömbös szíved előtt remegtem,
Viharba űztél! tépve künn álltam.

Pergett az élet. Fáklyák lobogtak.
Bölcsebb Luczifer, mint a szent Korán:
Gyönyörből *itt* vet hálót boldognak
S kaczagva ül náaszt az erény torán.

Vala egy férfi, — mondja az írás. —
S vala egy asszony, ki őt szerette.
Meváltó Krisztus, áruló Júdás
E két embernek bús története.

Kötődés.

Fogd a kezem, puha, fehér,
Édes, meleg, simogató.
Ereiben lüktet a vér:
Tigriskörmű asszony kacsó.

Homlokom sem gögös, rideg,
Pír köríti, láng gyúl rajta,
Meggmegsímúl a válladon
S gondolatát ki tudhatja?

Piros ajkam mosolygása
Rejtelmesen mit ígérget?
A bíborán száz hazugság,
Száz móka old bohón féket.

Asszonyszívről nem beszélek,
Hogyha volt is ilyen csoda:
Elkallódott férfi-kézen,
Úgy dobálták ide-oda.

Káprázat.

Tépett vitorla, bús tenger,
Vigasztalan éj, vak sötét.
Riadt sirályhad megrebben,
Csonka árbocz iránya vét.

Vert utasa egy fájó szív,
A vére omlik, kesereg:
„Nincs irgalom, nincs mentő kéz,
Mi szabadítson engemet!”

Ha partot ér e „Tört Remény”
S nem veszít el az Óceán,
Ha embert látok valaha,
Gyötrelmem hallja mindahány.

Hogy rab vagyok, hogy nyomorúlt,
Hogy idevert a végzetem:
Egy asszony bűne. És a láncz,
Mely örökre köt: szerelem.

Balgán hittem, hogy csak enyém,
Hangja, csókja engem éltet.
S ezerlelkű hazugsága
Mosolyogva semmivé tett.

Balsorsomon okulj s vigyázz
Erősnek hitt gyöngé férfi,
Egész világ asszonycsókja
Ez örök kínt föl nem éri!“

Lenn a mélyben visszhang támad,
Kósza sirályhad fél, megül.
Beszél egy bús, síri szózat
Sötét hullám fodra megül :

„Ne kérkedj a bánatoddal,
Mire a szó, a jaj, a köny ?
Csak gúnyol és nem vigasztal
Hiú világ, rideg közöny.

Nézz ölembe, gyilkos vagyok.
Halottam, jaj ! ez a kisdéd.
Hittem, bíztam, szűzen, tisztán
S a forró csók bűnbe ejtett.

„Tört Remény“-nyel partot érhetsz,
Én vezeklek örök éjben —
S álomkerült hullámsírban
Dúdolva ring karom ébren . . .“

Villám lövel szét, menydörög,
Szívek panasza elakad ;
Csonka árbocz a mélybe dül,
Vijjongva száll sirálycsapat.

S a légbé' zúg: „Ez sorsotok,
A percz öröme ennyit ér,
Ti szerelemben botorok
Hűségért mindig ez a bér!“

Ha szeretsz.

Ha szeretsz, mond ezerszer is
Ezer módon el nekem.
Ha hittem, így tovább hiszem
És soha nem feledem.

Mindíg tudjam, mindig győzz meg,
Hogy én vagyok az egyetlen,
Nincs más vágyad, remegésed,
Gondolatod kívülem.

Szíved tüze ne apadjon,
Érezem, hogy lángol, éget . . .
Szomjas csókkal ajk az ajkon
Őrzi meg csak a hűséget.

Apródom.

Lovagváras múlt időket
Varázsol szerelmed elé,
Hol a rangos, büszke úrnő
Mosolygott az apród hevén.

Én is adnék bókkal neked
Levendulát, liliomot,
De kertem virágos ágját
Fölverték a boglyas gyomok.

Kötélhágcsót hogy engedjek ?
Kígyó őrzi az erkélyem.
Ha valahogy kitevedek :
Utolsó lesz ez az éjem . . .

Nászt hogy üljünk ? Fátyol, mirtusz
Sárba hullott pogány módon.
Csavargok a világ útján :
Szeretsz-e így, hű apródom ?

Hadicsel.

Tanítalak valamire,
Mit bölcsebb sem tudott nálad,
Ha hódítani indúlsz asszonyt
Így is, úgy is ne próbáld,
Hanem bátran hívd ki sorsod !

Hű szerelmet ne ígérjess.
Ki tudja, mit hoz a holnap ?
A múltadra ne emlékezz,
Hagyj békét a halottaknak.
Új szerelem mind új élet !

Tegnap : száz év. Holnap : nincsen.
Ma születik, ragyog, él, hal !
Porba sújt, vagy gyönyörbe ejt,
Szomorít, vagy megvigasztal :
De csak mindig ma él, ma hal !

Ez órában, most, e perczben.
Ennyi tied és nincs tovább.
Egyforma az asszony s férfi :
Hol a rabod, hol porkoláb,
Csak a vágy új, csak a vágy más.

Tanítalak valamire,
Mit bölcsőbb sem tudott nálad :
Mit sem ígérj s feledj mindent !
Diadalra nagy csatádat
A csók viszi s megejtő percz.

Durva szóval . . .

Durva szóval meg ne érints,
Hidegen ne tekints reám,
Elillanok, mint az álom
Az ébredés való nyomán.

Durva szóval meg ne érints,
Bezárúl a szívem, lelkem.
S nincs olyan csók, olyan varázs,
Ami többé rabúl ejtsen.

Durva szóval meg ne érints,
Minden teted csókolgasson.
Ölelésre, simúlásra
Teremtve az örök asszony.

Durva szóval meg ne érints,
Ezer lelkem fényből szöve.
Ha felhő gyűl : elveszítesz . . .
Bús árnyék lesz csak belőle.

Mindennap.

Van a szerelemnek egy ős imádsága,
Mindennap mondja el, kinek szívét bántja
Lázás forrósága.

Szemével szemének, ajkával ajkának,
Mindennap mondja el karjával karjának,
Szívével szívének,

Aranyos napsütés, virágok fakadnak,
Pusztító villáma nem sújt le haragnak,
Ha így imádkoznak.

Holdas este.

Ahogy ültünk kerti padon
Egymás mellett holdas este,
Szemed minden pillantása
Ajkam egy-egy szavát leste.

Alázatos, kérő csókkal
Borítottad százszor kezem.
Bájos, meghitt volt ez óra,
Mindörökre emlékezem.

Tavaszt lehelt a késő ősz,
A víz felett pára szállott.
S langy csókja, mint édes dallam,
Varázsolt egy szebb világot.

Zöldült még a bokrok lombja,
A dús pázsit kisötétlett.
Lelkünkéről a percz mámorea
Leoldta a jármot s féket.

Úgy ültünk ott, mint két diák,
Nevetgélve, vidám kedvvel.
Játszunk hamar! Űt az óra :
Szótfogadnunk, tanulnunk kell.

Játszunk hamar! Becsöngetnek,
Kezdődik az előadás,
Az élete nagy szerepét
Játsza jól a komédiás.

Becsöngetnek — s lecsöngetnek,
A kárpítot összevonják :
Pár szál deszka, néhány láb föld
Viseli a diák gondját.

Játszunk hamar, lecsöngetnek !
Hátha nincs több holdas este ?
Csókos csókot! Lány zsbongás
Vérünk rohamba kergesse . . .

Csókos csókot! Borul az éj,
Kósza felhőbe fut a hold.
Segíts végzet! hisz' e bűnért
Lelkünk előre meglakolt.

Kísértetek.

Szilaj iramba' kering a vérem,
Hosszú éjszaka perceit mérem,
Ólom lábon jár.
Puha vánkosom, mintha tűz lenne
S éjféli órán holtak szerelme
Kísértne benne . . .

Kerül az álom, vergődöm ébren,
Titkos odukból jönnek elébem
Reszkető árnyak.
Mindenik vádol, suttognak, sírnak,
Elásott titka ébred a sírnak:
Temetőm indul!
Borzalmas menet . . . minden érzésem,
Szűzi álmaim, bűnbeesésem
Karöltve járnak.
Úgy látszik ott túl, jó barát minden,
Gyilkos gyűlölet, vad harag nincsen:
Örök a béke.
Csak nekem szörnyű, ahogy így jönnek,
Égő szememből árja dől könynek
S kínok kinja tép!
Csak nekem szörnyű, aki még élek,
Ezek az árnyak, ezek az éjek:
Elhantolt lelkem.
Üres váz lettem. Ifjú szépségem
Czifra koporsó s irtózva nézem
Gúnykoszorúját.

Azt álmodtam . . .

Azt álmodtam, kincsre lettem
Pánczéllal vert vasládába'.
Titkos kulcschal nyitja szemem
S bűvös szóval ajkam zárja.

Gyémántom csók, rubinom tűz
S aranyhűség befoglalja . . .
Egyszerre csak a napsugár
Szörnyű hibát ejtett rajta.

Kaviccsá vált az út mentén!
Rátapos hát göggel lábam.
Ó, hogy minden szépet, drágát,
Csak álmomban hittem, láttam.

Árulás.

Nem az fáj, hogy közönyös vagy,
De sért, kínoz szent emlékem,
Most tudom, hogy hazug csókkal
Öleltél, míg szomjan égtem!

Édes gyönyör teli kelyhe
Bódulttá tett, részeg lettem.
És tajtékzó vérem tüze
Gátat bontva tört felettem . . .

Árulás volt remegésed,
A kolduló suttogásod;
Az éjszakák csillagfénye
Beosonni máshoz látott.

Ma gyűlöllek! Soha többet
Nem ölelhet meg a karod!
És ma tudom, mikor vége:
Földönfutó rabod vagyok . . .

Szekunda.

Balga szívünk soha, soha
Nem tudja a leczkéjét,
Mikor a végét lapozza:
Feledi az elejét!

Nem gondolja a közepén,
Hogy a vége mi lehet?
Csetlik, botlik, felsül szegény:
Soh'se' tanul eleget!

Elhaladnak.

Asszony:

Ha jönne egyszer élém egy férfi:
Lángeszű, merész,
Hódoló szívem, aki megérti.

Ha tudna szólni forrón, kedvesen:
Hozzásimulnék . . .
Nekem is lenne párom, kedvesem.

És ha csókolna, vulkánok lángja
Égetné testem.
Szilaj gyönyöröm párra találna.

Ha jönne egyszer... Vagy már elhaladt?
Hiába' minden,
Sohasem lesz több ilyen pillanat?!

Valahol vár rám, eleped talán?
Sejti, hogy hívom!?
Keres szomszjasan s reám nem talál.

Férfi:

Jönnöd kell, asszony, várok rád,
Érzem ölelő karjaid:
Szemed elvesztő száz poklát,
Tűzpiros, égő csókjaid . . .
Jössz-e hát?

Suhan az alkony, reggel jő.
Mámoros, hosszú éjszakák
Forró ölén míg perzselő
Hevület bontja fátyolát:
Várok rád!

És ha jönnek százsorszépek,
Köztük vagy-e? égőn lesem.
Szőkék, barnák, igézők:
Melyik vagy, én szerelmesem?
Kereslek!

Bús órán, ha magam vagyok
S rám szakad az élet kinja:
Küzdöm, vívom a nagy harczot
S lelkem társul lelked hívja.
Merre vagy?

Jönnöd kell, asszony, várok rád,
Érzem ölelő karjaid;
Szemed elvesztő, száz poklát,
Tűzpiros, égő csókjaid . . .
Jössz-e hát?

*

Sóvárognak, epekednek.
Lelkük izzik: várlak! Jössz-e?
Elhaladnak egymás mellett:
Kezüik soh'se' símul össze.

Pietas.

Meg-megállok az út szélén,
Hol a giz-gaszt láb tapossa,
Onnan szedem virágom én :
Szerelem kóbor lantosa.

Fele bogáncs, fele csalán,
Magszúr, megcsíp, húz a sárba . . .
Más reá se' nézne talán,
Nem hogy érte idejárna !

Összekötöm koszorúba,
Van egy fejfa árokparton :
„Ím' itt húnyt el örökbúba'
A szent hűség . . .“ Ráakasztom.

Rőzseláng.

Megjöttünk a nagy csatákból,
Tábortüzek elhúnyva rég'.
Szívünk vérzik kardcsapástól,
Golyók sora lelkünkben ég . . .

Mankón járunk csonkán, bénán,
A hajlékunk rombadúlve ;
Nióbeként ontjuk némán
Örök könyünk soh'se' szünve.

Kiírtottuk a nagy erdőt :
Sudár fáit ifjúságnak.

Bús tönkökre komor égből
A hópelyhek sűrűn szállnak.

Hogy a fagyban el ne vesszünk :
Rőzsét lopunk innen, onnan . . .
S bűt felejtünk, míg melegsünk :
Míg a lángja el nem lobban !

Szezám.

A bűvölő, varázsoló
Álomvilága keleten
Szezám igével titkot old
S napfényre kél a rejtelem.
Tündér meséd Seherezád
Csodák hírét ragyogja rád !

Van bűvigénk nyugaton is,
Világigázó hatalom ;
Mindenre, a mi óhajunk,
Igézőn mondjuk : akarom !
S jöjjön bár vész, patakba' vér :
A bátor vissza soh'se' tér !

Szíveddel vívtál jéghegyet,
Akarlak ! ejtél büszke szót.
Napodnak izzó sugara
Diadalod zászlója volt.
Gyöngéden átfon két karom
S hogy enyém maradj : akarom !

Örömök.

Keresem a megbékülést,
Az örömök hátsó lapját,
Hazug színük hol nem csillog
S kába szemünk nem áltatják.

A dicsőség ha szárnyra vesz :
Büszke hírnév ringat, dajkál,
S mikor legszebb álmodásod :
Durva tömeg sárral hajgál.

Az ifjúság, szépség kincsét
Vihar, idő, ha megtépte,
Ha tavasz s nyár lombja lehull' :
Nincs újhodás örök télre.

A szerelem, a csók, mámor,
Véred egész zúgó árja
Hazug zátonyokra téved :
Percznyi üdvét poklon váltja.

Minden hited ködbe oszlik,
Elnyeli a messze távol.
Koldusrongyba takarózol,
Fagyos szél fú, holtra fázol . . .

Mire alkonyodhoz vergődész,
Örömeid hátsó lapja :
Az életed nagy semmijét
Hiba nélkül összeadja.

Gonosz manók.

Olyan vagyok, mint a gyermek,
Mézeskalács a paripám,
Gyöngye vessző az ostorom,
Nyergem papír s fonál a hám.

Elaltat a dajka dala,
Hiszem, hogy a kék hegyekbe'
Kacsalábon forog egy vár
S arany rózsza virul csengve.

Olyan vagyok, mint a gyermek,
Riogat a fali árnyék,
Kisértetek ijesztgetnek,
Sárkányokkal holdba' szállnék.

Szerelmesen amíg ölelsz :
Elhiszem a tündérmeséd . . .
S ha távol vagy : gonosz manók
Ellopják a csókod felét.

Ős jog.

Úgy szeretnék férfi lenni
S tirólatok énekelni,
Szerelmes, csalfa asszonyok.
Úgy szeretnék férfi lenni
S a szívetek lánczra verni :
Hogy epedve zokogjatok.

Megkínozni csodás szépek,
Verő szemmel, kik ígéztek
S diadal fogoly hívetek;
Kilesném minden titkotok
S hazug dalt súgva itt meg ott:
Összetörném a szívetek.

Angyalsereg, vagy ördöghad,
Bármelyik, aki gyönyört ad:
Sorra ölelné a karom!
Elfeledném a másikért,
Ha bírnám már s oltja a kéjt
Sóvárgó, szomjas ajkamon.

Újra másat s híven soha:
Győzelmes férfi ős joga.
Ó, miért is vagyok asszony?
Gyűlölnöm kell, a mi legszebb,
Kaczagnom a hű szerelmet —
S minden csókom elsíratnom...

Két szerelem.

Két szerelem ejtett rabul,
Két ajak csókos mámora.
Lelkem tőlük nem szabadul,
Emlékük követ bárhova.

Két szerelem ejtett rabul,
Az első hitem ölte meg.
A másíknak e méregből
Én adtam teli serleget.

Igazid.

Nem vagyok első, talán száz is volt,
A kit ajakad szomjasan csókolt
S unottan feled.
Nem mint engemet!

Nem vagyok első, mégis szűz álmod
Sóhaja felém keresve szállott:
Vagyok-e? élek?
S hozott az élet!

Nem vagyok első s minden gyönyöröd
Lázás vihara én hozzám kötött:
Asszonyok ajkán
Vágyakoztál rám!

Nem vagyok első és be se' zárom
A nagy menetet a szívvásáron:
Ki tudja hányan
Jönnek utánam?!

A te igazid mégis én vagyok,
Multad s jövőddel összeolvadok
Egyetlen csókkal:
Pecsétnyomóval!

Még és már.

Vannak még forró perczek, égő napok,
Néhány kósza álom.
A nyári éjben csalogányt hallgatok
S szerelmed sóvárgom . . .

Vannak még édes titkok, hevülések,
De húnyóban a nap.
Már száll a köd, már fagya ül a dérnék
S borul az alkonyat.

A bál örök.

Kötéltáncz vagy, ó, szerelem!
Ma lejtnek hősid könnyeden,
Holnap szakad a gyöngye szál:
Ki eget vív, poklot talál.

Párkákat rejt a végzeted
És ollót balga két kezed:
Hol ők vágják el, hol magad
A csodás, édes fonalat.

Szálát keresed, kötözöd.
Bánatod, titkod, örömed:
Hogy száz boggal is valahogy
Megbír talán s el soh'se' fogy.

Indulsz újra és nyomba' már
Az olló éle fenve vár!
S a míg nyakad ki nem töröd:
Tánczra perdülsz! A bál örök.

Csak a köny.

Azt mondod, nem szeretsz, ha könyes a szemem:
Csak hogyha rád kaczag.
Legyek jó, türelmes, ne vágyjam szüntelen
Lelkedet, ajkadat.

Öielsz majd, ha jöhetsz. Legyek hű, váró szent:
Hajnalunk közeleg . . .
S nem érzed, hogy a nap, az óra, mi elment:
Sírhoz visz közelebb.

Szívem álarcot hord, elcsapong nevetve:
Közöny bút ne lászon!
S egyedül csak a köny, várva rád, epedve:
Igaz vallomásom.

Bölcsek köve.

Kereste hívő, epedte pogány,
Együgyű jámbor, őstudomány:
Mióta világ.
Voltál? elvesztél? Senki se' lelte.
Sóvárgó köved ezredek lelke
Ó, szent bölcsesség!

Tanítá Jézus, sejtette Mózes,
Írta a Korán, emberek jó lesz,
Szép a másvilág.
Hiába' mégis, ők nem nyugodtak,
Papja keletnek, népe nyugotnak
Csüggedt, majd remélt.

*

Feltámadás jön, Igazság léssen,
HigyjeteK benne vakon, egészen
Koldushad s dús gőg!
Bölcsesség köve sírotok zárja:
Okos, vagy bolond, hős légy, vagy gyáva:
Itt leled ember!

Élni!

Majd ha öreg leszek, vetem a keresztet,
Szánni való bűnöm levezekem mind.
De most élni, élni! míg kezem nem reszket,
Mindig szilaj tűzével a csók felém int.

Majd ha öreg leszek, a temetőt járom,
Czipruslombok között imát rebegek.
De most élni, élni! míg van hazug álom,
A mi széppé teszi ezt az életet.

Míg a dal részegít, a szenvedély lobog
S szerelem hálóját szőjjük pajkosan,
Míg a tavasz rügye vérünkbe' vet lobot
S ezerszer kívánjuk, a mi tiltva van.

Mimózák.

I.

Fehér asszonyról szövöd az álmod,
Ki békén vár, hisz, dalol naphosszat;
Jámbornak látja hazug világot,
Mosolygó lelke nem gondol rosszat,

Fehér asszonyról . . . Mért szeretsz engem ?
Izzó tűz vagyok, pogány szenvedély,
Forró éjszakák titka szerelmem
S vampír csókjával keservekbe' él.

II.

Magyarázz, oktass, nevelj, kedvesem,
Csak az eleje megy ily nehezen ;
Egy pár leczke még s tudom hibátlan,
Hol a józan út, mit nem találtam.

S ha jössz hozzám vágyva, remegve,
Tréfásan nézek égő szemedbe,
A szavam víg lesz, az ajkam nevet :
De nem találok többé lelkemet !

III.

Tudod-e, mi a szerelmem ?
Óceánt járj be gondolán,
Szörnyeivel küzdj győztesen
S babérosan gondolj reám.

Tudod-e, mi ejthet rabul ?
Kövesd csapongó lelkemet
S ezer édes hangulatból
Szódd csábosan szerelmedet.

Tudod-e, hogy mikor bírhatsz ?
Indíts bárkát vízözönre
S ha galamb hoz olajágot :
Tied leszek mindörökre.

Tudod-e, hogy mi őriz meg ?
Ereje a hit hitének,

Eskünél is nagyobb, szentebb :
Hű leszek, ha *én* szeretlek !

Tudod-e, mikor vesztesz el ?
Ha megbontod édes álmod
S nem érzem, hogy szerelmeddel
Mindenem vagy e világon !

IV.

Nevető, édes, ringató álmom,
Nászi tánczomat karodon járom :
Szeret a párom !

Muzsika a szó, pezsgő a szemünk,
Csókos ajakkal virágot szedünk :
Fakad, hol megyünk.

Szerelmi hálónk aranyból szövöm,
Rozsdát nem ejthet rajta a közöny
S tolvajtól őrzöm !

Csókolj hát édes, illan az élet,
Mai gyönyöröd : holnap emléked
S jön az enyészet.

V.

Remegve, lágyan fonódik
Össze a kezünk,
Ujjunkból száz vágy lopózik,
Míg ölelkezünk.

Csókolj ! az ajkam piros tűz,
Gyújt és eléget.
A vérem bibor-ár és űz
Karomba téged !

Megrontott szemem, jönnöd kell :
Pokol hív, vagy menny!
Kötlek édes szerelemmel
S nem hagyom, hogy menj!

Csókolj, mintha soha többé
Nem találkoznánk . . .
S mámor bilincset örökké
Kösse ily percz ránk!

VI.

Kerestem titkon, epedve, vágyva :
Van-e lelkemnek valahol párja ?
S ő is hívogat ?
Egy holdas este őszi avaron
A hogy sétáltunk karom karodon :
Azt hittem te vagy.

Fordult a sarló, megtelt, elfogyott,
Avar a télben csúszósra fagyott,
Szívem is dermed . . .
Símuló kezem félve elrebben :
Máskép' gondoltam, valahogy *szebben*,
Nem így szerelmed.

VII.

A bűnnek jegyese vagyok,
Alkut kötött pokol reám,
A mély vizű nagy Hádesznek
Sötét ölén ring gondolám.

De nincs a frigy megkötve még,
Érintetlen a nászi ágy,

Lobogó örömtűz nem ég,
Parancsra vár a szolga vágy.

A büszke végszó még enyém
S hatalmad rajtam bármi nagy:
Szívem riadva menekül
S Hádesz ölén magadba hagy.

VIII.

Nem téged siratlak, magamat se' talán,
Csak egy fehér álom szűzi ravatalán
A koporsót zárom.

Másnak süthet a nap, bont a tavasz rügyet,
A dermesztő fagyból nyárba menekülhet,
Csak engem ver átok.

Csak nekem nem szabad, csak nekem nem lehet
Ujjongó Hozsánnát kiáltani veled,
Én csak temethetek.

IX.

Fáradtan jöttél, haloványan,
Szemed sötétjén bánat ült.
Kezedbe fogtad kezem lágyan.

És búcsúztunk. Pihenni mentél.
Nagy idő telt, míg hír is jött.
Édes tavaszra pezsdült bús tél.

Majd százak közt leltünk egymásra,
Szívünk ujjongva repdesett
S szemünkben égett vallomása.

Furcsa! idő múlt, szót ejthettünk
S vádak háborgó tengere
Összecsapott vadul felettünk.

Alig látlak . . . S ha jössz sietve :
Mindig egy álmom viszed el
S egy könyvet rejtél a szívembe . . .

X.

Nem feledhetsz soha engem,
Százszor tűnök eléd egy nap.
Ha asszonyszem tapad reád :
Kisérteni én akarlak.

Én suttogok, én öllelek,
Én vagyok vágy a mosolyba'.
Muzsikaszó, virágillat
Szerelmünket visszalopja.

Ajkam tüze, csókom heve
Ott tánczol a napsugárba',
Ott remeg az éji csendbe'
S nászórára szíved várja !

Az én puha asszonytestem
Eget érő kárhozata
Hozzád símul, kínoz, megejt
S nem feledhetsz soha, soha !

XI.

És hogy ha most azt mondanám :
Tréfa volt csak, bohó játék.
És a csomót megoldanám :
Csalfa szívvel tovább állnék.

Haragudnál? mosolyognál?
Vagy fagyosan elköszönnél?
Könyörögnél lábaimnál
S megtaposva visszajönnél?

Vajjon összetörném szíved?
Vagy csak hiúságod fájna?
Nézz reám s mondd: vajjon hiszed,
Hogy a szívem meg nem szánna? . . .

XII.

Béküljünk édes! Mire a zokszó?
Haragra, daczra nincs okunk.
Ne vitassuk, ki a rossz, ki a jó:
Rút zsörtölésre így szokunk.

Hagyjuk dúló szenvedély viharát,
Jobb itt a biztos partokon.
Ifjú erő törhet hullámin át
S mi túl vagyunk a tavaszon.

Ha ősz menydörög, csodásan fura:
Sárga levelek zörögnek . . .
S kopár ágak közt síró szél fujja:
Vége már csóknak, örömmek.

Béküljünk édes! szerelmi vágyak
Mimóza-csokra hervatag . . .
Legyünk barátok, kik külön járnak
S közös bú földjén szántanak.

Perczek.

Csönd, a percz üteme liheg,
Az órának lelke van.
Ő méri, hogy a nap alatt
Meddig bolyongsz hontalan.

Méri örömed, bánatod,
Csóknak, könynek véget vet,
Áldás, remény, harag, béke :
Illanása perczeknek,

Bölcső, nász és halotti tor
Kergetőznek rohamba'.
S ember űzöd irigy kinnal
A nagy Semmit rohanva . . .

Krisztust keresem.

Ha volna még liliomos oltár,
Szűzi álma csak egy éjemnek,
De jaj! nagyobb minden kárhozatnál
Szomjas bűnöm, ahogy szeretlek . . .

Ha volna még valahol egy ösvény,
Ég s pokol közt a mi elvezet :
Arra térnék, csókod melegénél
Ha az volna forróbb, édesebb.

Arra térnék . . . Vergődöm hiába',
Elkárhozva Krisztust keresem.
Jön . . . jön . . . Útján olajfák virága,
Megújhodás, égi szerelem.

Jön... jön... Útját vér és kereszt írja,
A távolban sötét gyászszereg.
Meváltást hoz minden földi kínra
Isten Fia, kit elvesztenek.

Jön... jön... Arcza szenvedő, halovány,
Keze áldón ezrekre pihen.
Eléd omlok kinzott, örök jószág,
Ne taszítsd el bűnbánó szívem.

Eléd omlok . . . Súlyos a keresztem,
Tövisével vérez csók s gyönyör.
Igaz útát hiába' kerestem,
Rémével a Golgotha gyötör.

Eléd omlok: védj magamtól engem!
És könyörgök: tartsd nekem meg őt!
Mindeneknél drágább e szerelmem:
Benne lelem én a Teremtőt.

Pattog a tűz.

Pattog a tűz, remegve leslek,
Szárnyakon hozzon szerelem!
Köd borong künn, gyászt sir a felleg,
De napsugár vár idebenn.

Pattog a tűz, hallgatom dalát,
Édes, mámoros percz suhan.
Ha itt lennél, karod fonna át,
Csókokat váltnánk boldogan.

Pattog a tűz, hiába' leslek,
Arczom rózsája elfakul . . .
Száz kínja tép bús sejtelemnek,
Hogy más asszony ejtett rabul.

Hamvad a tűz . . . elhúny láng szeme,
A dús parázsra hamu ül.
Így hal meg, így szívünk öröme
Égő ajakkal — egyedül.

Szeget szeggel.

Kedvesen hazudtál, bájos könnyüséggel,
Hittem is, meg nem is.
Játszottam a tűzzel: sok móka volt benne,
Meg sok szerelem is.

De nagy kár nem esett senki birtokába',
Megvan minden vagyon.
Most hát én mesélek, hogy az igazságot
Üssem vele agyon!

Szivar füst.

Ahogy mondod, ahogy érzed,
Ahogy súgod égve, halkán,
Hidd el, nem a szerelem ez,
Csak a vágy a pillanatban.

Űz, míg hallod pajkos szavam,
Míg körülcseng nevetésem,
Ahogy megyek velem illan
S kizárod az ajtórésen.

Mámorodból annyi marad,
Mint szivarod füstje, hamva :
Kinyitják az ablakodat
S eltűnik nyomot se' hagyva !

Ezredek.

Azt gondolom sokszor, ezeréves vagyok,
Századok tükrében látok minden napot.
Egyszer én nem tudom, máskor az emberek
Egy életöltővel hol, merre tévedek ?

Azt gondolom sokszor, ezeréves vagyok,
Ismerek minden bűnt s erényből nőtt nagyot,
Alvó világokat, ébredő erőket,
Mi elhamvasztotta s mi teremti őket.

Azt gondolom sokszor, ezeréves vagyok
És még ezredekig éltetnek a dalok.
Lázás, égő csókkal időtlen időkre
Össze vagyok, Élet, a szíveddel növe.

Kettes.

Szín: Hószakállad jó télapó,
Rázza, tépi pajkos manó.
Kis otthonban kályha nevet
És rátok ölt lángnyelveket.

Férfi: Nem szeretem az olyan asszonyt,
Ki haragszik, sír, kesereg,
Legyen kedves, mosolyogjon,
Ha szeret még egy keveset.

Helyzet: Pár perczig néma csendesség,
Két tüzes szem parázsa ég.
S egy büszke, piros, kis ajak
Villámló daczra így fakad:

Asszony: Szép szónoklat! Csak szörnyű kár,
Hogy közönség nem hallgatta.
Volna szíves hívni máskor?
Jobban mulatnék alatta.

Helyzet: Halk sóhaj . . . Szem szembe téved
S a szép asszony lágy kezének
Minden ujját csók borítja . . .
Szerelmi bú titkos nyitja!

Férfi: Százszor gyötörj ezer kinnal,
Drágább vagy az életemnél . . .!

Asszony: Boldog lennék, ha te engem
Amint vágyom, úgy szeretnél . . .!

Finis: Tüzesre gyúl két halvány arc:
Békét kötött az örök harc.
Az óra fut, a lét pereg:
Színre kerül új fejezet.

Játék volt.

Játék volt, nevetek rajta,
Hogy álmodozott a szívem :
Kéz a kézben, kar a karban
Síríg szeretünk mi híven.

Játék volt ajkamon ajkad,
A szó méze, az ígéret,
A suttogva várt nászórák,
Mit a való mind széttépett.

Játék volt a remegésem,
A felszökő pír arczomon,
Eskü, hit egy boldog révben :
Mese szötte mind alkonyon.

Játék volt, nevetek rajta,
Míg könnyem árja megered,
Míg eltemetem örökre
Minden kaczagó kedvemet.

Bűnöd.

Nincs erőd már, nincs hatalmad,
Üres a szó, harczban állunk,
Dalkoszorús, könyverte hant
Aranyhímes nászi álmunk.

Nincs erőd már, nincs hatalmad,
Szívem hideg, dalra néma.
Vádak helyett csak azt kérdem :
Bűnöd átka ver-e néha ?

Érzed-e, hogy mit vesztedél?
Mennyi gyönyör hívott bennem?
Földön neked mennyországot
Nem nyit soha más szerelem.

Bűneid pap feloldhatja,
De ez egyet soha Isten:
Az Ő legszebb alkotását
Ölted meg az emberszivben.

Szakítás.

Halotti leplet öltöttem,
Gyertyák égnek, a bú sirat,
Koszorúk árja köröttem,
Gyász leng riasztva, hallgatag...
S tömjén füstje száll felettem.

Ne keress az élők között,
Ölelő karom dermedt már.
Száz lelkem oda költözött,
Honnan a hír vissza nem jár...
S álom csak, mi hozzád kötött!

Ha lesznek majd víg óráid,
Mosoly és csók ajkadra fagy,
Érzed, hogy a gyönyör ámít:
Hazugsággal csalod magad.
Halott kísért... lelkem jár itt.

És ha borús, néma éjén
Üt a vádak kínórája :
Minden csókom visszatérjen
S fehér testem vágyódása
A véredben vadul égjen !

Hozzád lopózom csendesen,
Ha agg leszel, bús, roskatag.
Ismersz-e még ? Azt kérdezem
S mint nyáréjén holdsugarak,
Szelíden nézlek, kedvesem.

Kiégett szíved megremeg,
Haló szemedbe szikra gyúl,
Lázban susogod nevemet . . .
S vesztett kincsekért vigaszul :
Fölldom bűnös lelkedet.

Szünidő.

Letettük a vizsgát: meghódoltunk ketten,
Járatos tudósok híres szerelemben.

Pihenve nem izlik roppant bölcsességünk,
Izgalmak lángjától nem gyúlunk, nem égünk.

Vitorlánk bevonva, únjuk a szélcsendet,
A láthatár alján felhők kerekednek.

Farkasszemet nézünk : oly üres a semmi !
Klasszikusok helyett Ábécét kell venni.

Új mester tanítson ! Szívünket bárkája
Vízözönből mentse, gyöngéden dajkálja.

Titkok titkát hozza újhodó új élet :
Kettőnk bölcsessége immár semmivé lett.

A szerelem olyan bolond, csoda gyermek :
Tudós a pólyában s ha vén : esze elmegy.

Talizmán.

Nem az a szerelem, a mit izzó vágyba'
Annyi ajak kínál,
Annyi ajak talál —
S aminek az arany imádott bálványa.

Igaz szerelemnek egy szempár a napja,
Egy ajak nyujthatja,
Egy ajak kaphatja —
S azé, aki lelkét érte odaadja.

Piquet.

I.

Kötekedem veled. Ó, még sehol semmi!
De mint a játékos, kezdek lapot venni.
Neked is osztottam. Mohón széjjel nyitod.
Én lassan csúsztatom : izgatóbb a titok.

Játékot játékért! Gombra megy az egész.
Hamis fortélyokkal a kártyámba ne nézz!
Mert ha csaláson ér a kutató szemem :
A kiosztott játszmat biz' összekeverem.

II.

Kopp! leesett. Ügyetlen vagy!
Elárultad az egészset.
Tudom, hogy a zöldre tartasz
S tercz ász Béla a reményed.

Kár az idő, hagyjuk abba'.
Odább spongya, tábla, kréta!
Félek, hogy egy Stűszi vadászt
Fog veled e vidám tréfa.

Koldus. Király.

Jött egyszer egy koldus éhesen, fázlódva
S irigy, mohó szemmel nézett a jó módra.
„Csak egy kis meleget! Csak egy gúnyát vessen!
Csak azt engedje meg: imádjam, szeressem!

Hulladékot, morzsát, boldogító kegyet,
Csak örök szolgálja, örök rabja legyen . . .“
Rád mosolygott szemem, gyöngéden szólt ajkam
És az alamizsnát igaz szívvel adtam.

Csak a mesékben volt ilyen csodás eset,
Hogy rongyos kolduson asszony szív megesett —
S pánczélos lovag lett, király nőtt belőle!
Hogy valaha koldult, ki mondja felőle?

Jöttél, én királyom . . . Leborultam eléd,
Nem csak a szerelmed, add a gondod felét.
Homlokod felhőit eloszlatom lágyan,
Neked nyílik lelkem ezerszín virágban.

Jöttél én királyom . . . Ármány és bú veled.
Édes, csókos órát koronás szív feled.
Körüled seregbe osztoznak a juson,
Idegen vagy nekem. Várom a koldusom.

Várom, hogy jön egyszer, bekopogtat halkán . . .
És én ráismerek egy szerelmes dalban!
Volt egyszer egy király: koldus lett belőle.
Koronát: asszonyért. Suttogják felőle.

Számum.

Valami lázas, lüktető erő
Kerget, csalogat, elfut, erre jő.
Valami nyüzgő, örök akarat
Igéző szeme lelkekre tapad.

Nem én vagyok én, és nem találom,
A ki tán' volnék: lelki képmásom.
Elvesztem, ó, vagy sohasem voltam?
Álomban éltem s valót gondoltam?

A mennyit érek, a mennyi vagyok:
Ezek a kósza búsongó dalok.
Büszke fák helyett rózsére leltem
S forgácsok tüzén elégett lelkem.

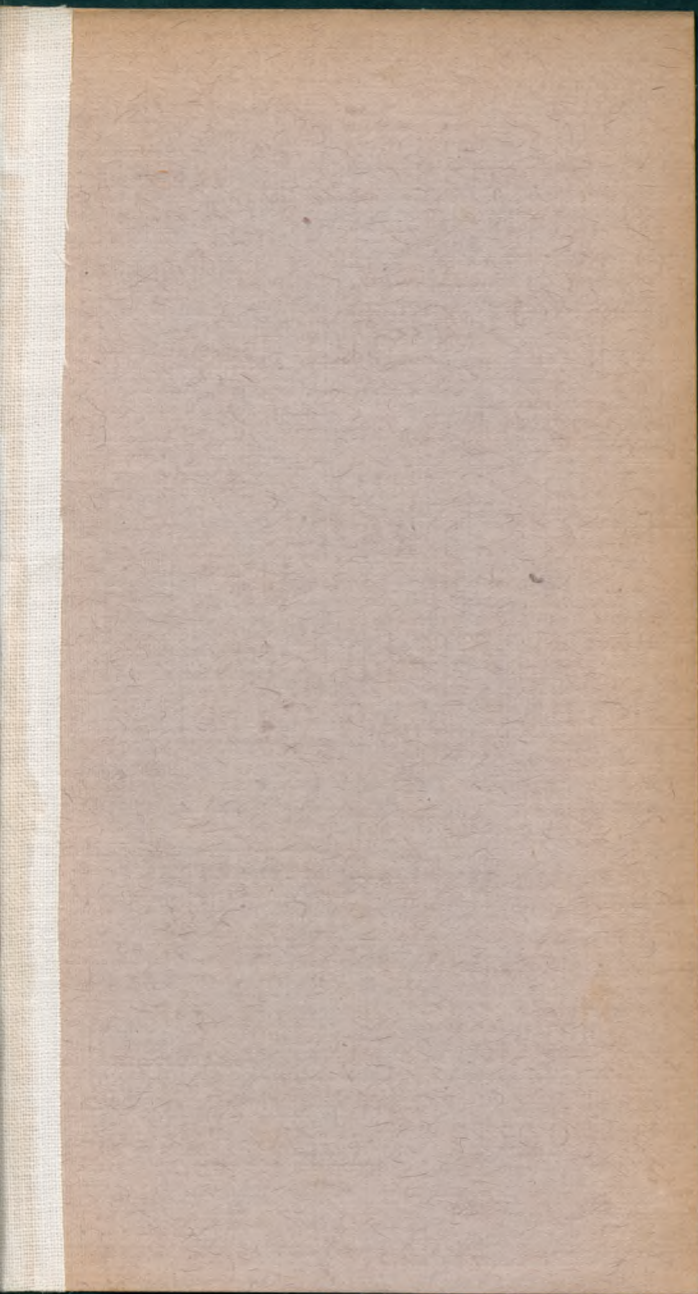
Szolgáltam eszmét, hitet, világot,
Vértanú sorban névtelen állok.
Déliabokról dalolni jöttem
S Számum homokja terül fölöttem.

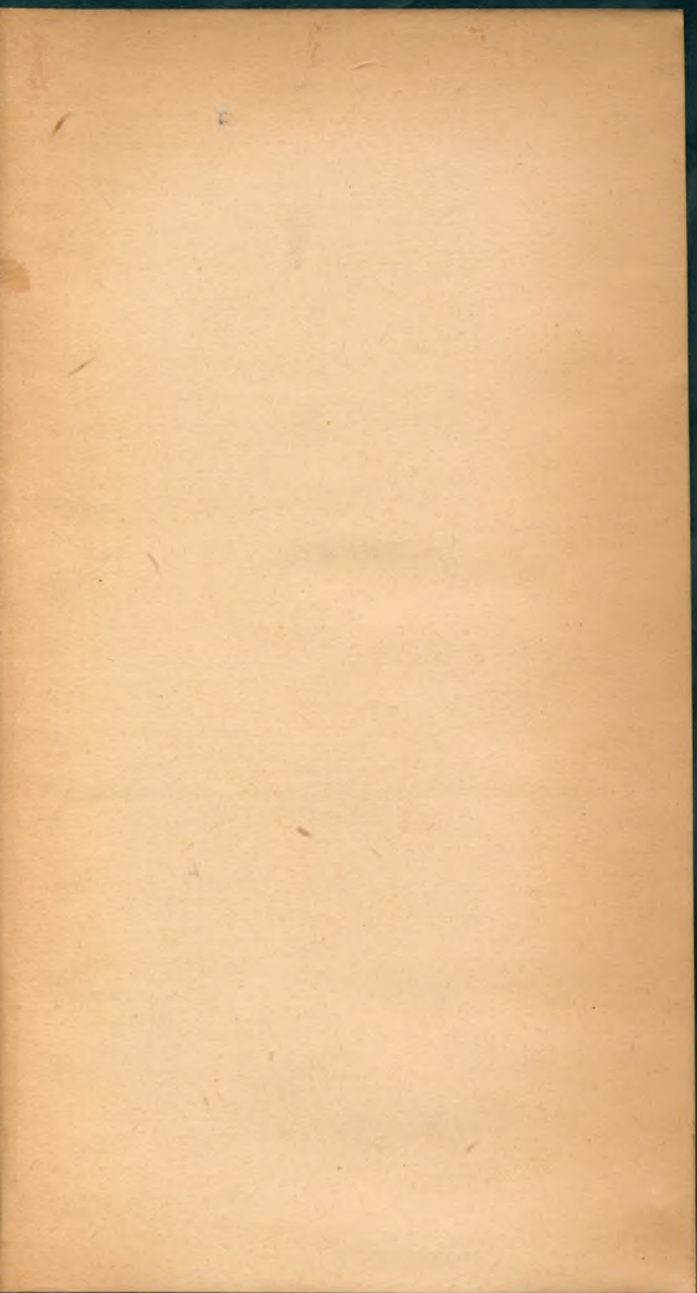
TARTALOM.

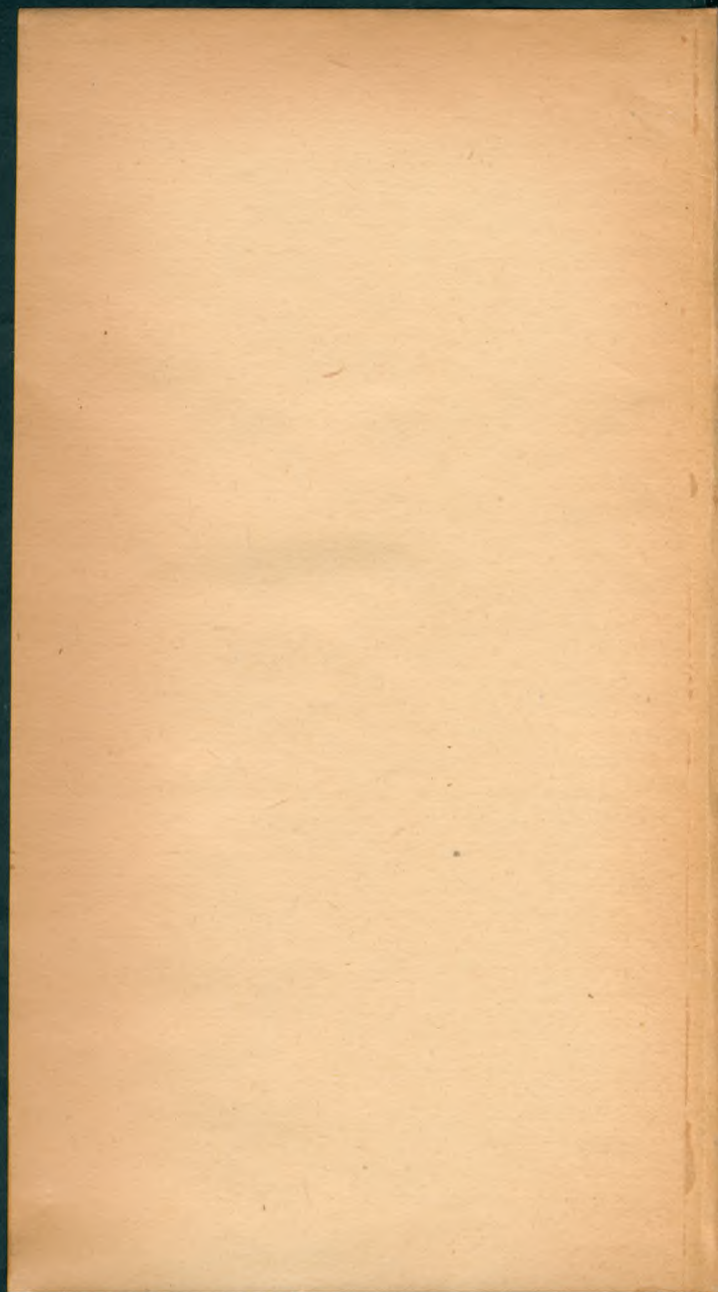
	Old.		Old.
Madaraim	3	Holdas este	32
Bolond világ	4	Kisértetek	33
Egy játszma	4	Azt álmodtam	34
Viaskodás	5	Árulás	35
Éljen a ma	8	Szekunda	35
Caesarunk	8	Elhaladnak	36
Ha volna még	9	Pietas	38
Királyasszony	9	Rözeláng	38
Álomba' járok	10	Szezám	39
Utcasarkon	11	Örömök	40
Regény	11	Gonosz manók	41
Vergődöm	14	Ős jog	41
Tovasietünk	14	Két szerelem	42
Éva vágya	15	Igazid	43
Újhodás	16	Még és már	43
Jöttem	17	A bál örök	44
Halkan	18	Csak a köny	45
Vizió	18	Bölcsék köve	45
Álmok	19	Élni	46
Ahogy szerettelek	19	Mimózák	46
Illuzió	20	Perczek	53
Sok év mögöttünk	21	Krisztust kerese	53
Pogány oltár	22	Pattog a tűz	55
Ne kérdezd	22	Szeget szeggel	55
Kopott dal	23	Szivar füst	55
Szíveddel	24	Ezredek	56
Eléd viszem	24	Kettes	56
Mondja az írás	26	Játék volt	58
Kötődés	26	Bűnöd	58
Káprázat	27	Szakítás	59
Ha szeretsz	29	Szünidő	60
Apródom	29	Talizmán	61
Hadicsel	30	Piquet	61
Durva szóval	31	Koldus. Király	62
Mindennap	32	Számum	63

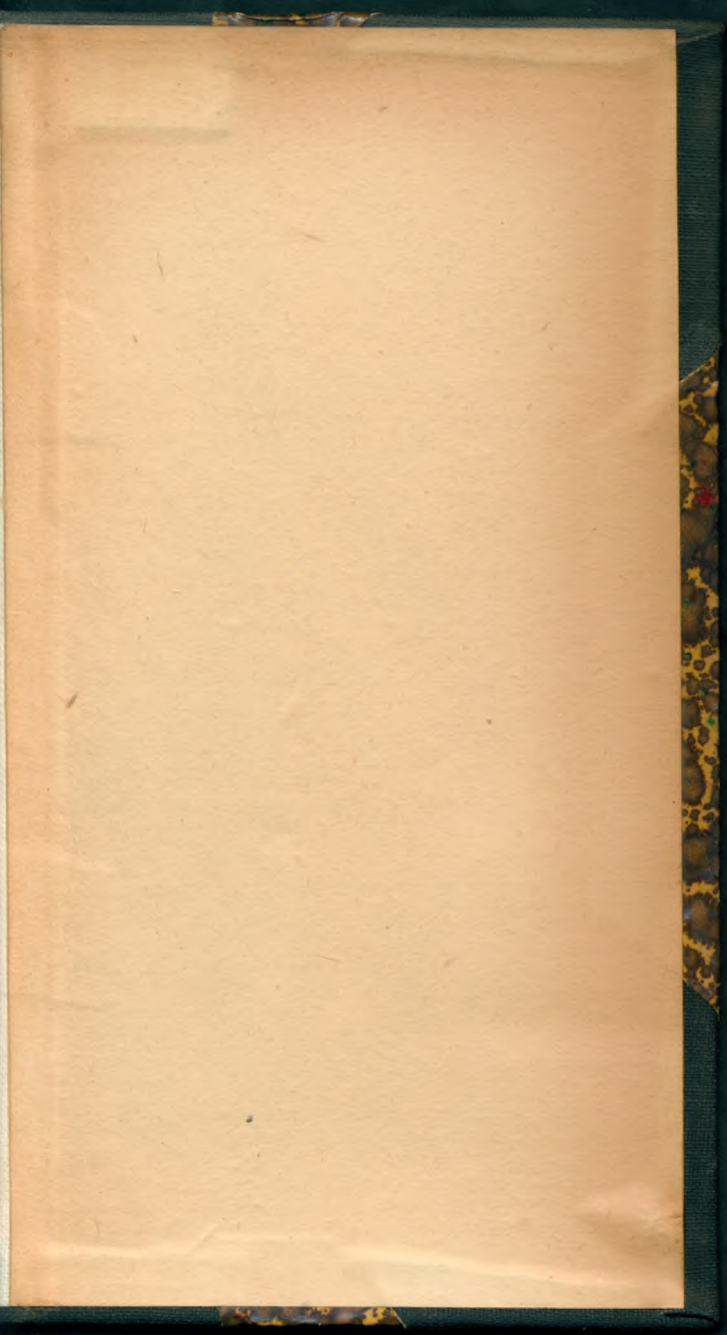

Czikle,
—
Versek
—

N. M.
